

Sy-li spēwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spēwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty.
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njech ći křma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! P.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wydawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knižiczišćerni w Budyschinje a placzi šćtwórtlětnje 1,50 hr.

11. njeđžela po swjatej Trojizy.

Luf. 15, 11—32.

So běšće Jezus w kwojim čažku se zlonikami a hrěschnikami tak pscheczelnje wobkřadzał, běšće tych farisejskich a pišmaručenych jara njersako. Woni běchu wozakali, so budže tola jenož móž kwoje běda wam na turych wšćak powšćitkowanje tak sazpjnych ludžoch wuprajic — město teho pak dyrbja widžec, so tón křesć s nimi tež sa jennym blidom kědži.

So by jim pak kwoje sadzerženje rostkladł, haj jim dopokasal, kotre jeho najprěńšće powołanje, kotry tón nadawł jeho žiwjenja je — pola Lufascha 19, 10. masch jo w krótkich kłowach wopikane: cžłowiski Ssyn je pschischol, so by pytal a sbožne cžinil, šćtož šhubjene je — praji jim tu sa kóbu s pschirunanja s tym kámknym wobkřahom, wo šhubjenej wozgy, wo šhubjenym kroschu a wo šhubjenym křnu. W tym posłědnim, wo pschirunanju wo šhubjenym křnu, jim da pytać, kajka njeprowda to wot nich je, so tajkich cžłowjekow křdža město teho, so bychu jim pomhali.

3 wobrašy pokasuje jim se žiwjenja šhubjeneho křna: teho hrěschnika: wón wopusčeži křwój starschiski dom; teho pokutneho: wón so wróći do starschiskeho doma; teho wobhnadženeho: wón so s wješelom w starschiskim domje jako horje wosnje.

1. Tón křn bohateho a lubosćiweho nana mějesche křte kwoje žiwjenje pschezo jenož w starschiskim domje. Wšćědnje to kámkne — ně, to so jemu wjazh njespodobasche, wón chze tola tež stóněznje ras „křwobodny“ bęć, so jemu nan njeby do wšćeho nuts rěćecž mohl, haj, so njetrjebał wjazh na domjazh

porjad swjasany bęć. Těho dla pschistupi k nanej s tym žadanjom: Nana, daj mi, šćtož wot teho křbla na minje pschindže. — A tón nan rosdběli jimaj tu žiwnosć runjež tón křn je kěbi hišćeže žadacž njemějesche, ale tón nan jo cžini wěšće wozakujjo, so budže tón křn rosomny dosć, hdyž tón nan jemu tajke doměrjenje pokáže, so budže te křbla prawje wuziwacž a sarjadowacž.

Kak husto widžimy tež džęka, so kó dorosćenym křnam a džowlkam njecha domach pschezo wjazh lubicž, hdyž kó wot nana abo macerje pschezo wobkřěbowani cžuja, a nochzedža dopósnacž, so chzetaj starschej jich tola jenož pschěd wšćelakorymi strachami wobarnowacž. Těhodla tak husto te skřžby starschich, so džěći njepostaja.

Bóh dawa kóždemu cžłowjekej křwój džěl křblow, křblow cžěla a dusche. Šćtó měl to prawo, kěbi je wot Boha žadacž? Bóh dawa je se kwojeje hnady, so bychmy tych křblow prawje hladałi k cžěći teho křjesa a k naschemu sbožu. Tola kř cžłowjekoj njenuđri dosć, wěricž, so móža s nimi cžinicž, šćtož kó jim spodoba. A tak džę tón cžłowjek křwój pucž, so by cžinil po tym, šćtož jemu jeho kěbicžnosć abo hordosć radži abo tež to, šćtož běšće kěbi tón šhubjeny křn wo křwobodže myšlit. Tak wopusčeži tón hrěschnik — a hrěch wšćak stóněznje wobsteji w tym, so kó cžłowjek wot Boha wotwobrocži, so jemu bohabojosć a doměrjenje k Bohu pobrachuje — w njenuđrosći kwojeje wutrobny křwój starschiski dom, to je kwoje žiwe sčednocženstwo se kwojim Bohom. Bože dary a křbla wosnje wón kóbu, Boha kameho pał, to najwjetšće křblo, pał wopusčeži a tak cžehnje do křwěta won, wo křwěće kwoje sbože pytajo — šhubjeni cžłowjekoj.

Esy ty, luby čitarjo, hiščeje we tvojim staršiškim domje — pola tvojeho njebieskeho Wótza, abo by ty w zusbje, „šwobodny“ wot wscheho Božeho nahladowanja?

2. Tak wjedže šo naschemu šhubjenemu šhnej w pschirunanju w zusbje? W spoczatku kaž šo šda jara derje; — tajke krašne žiwjenje w lutej radošči a s luthym wješelom! — bóršy paš pschindže do nush, do hubjenštwā: wschitko to šwoje bēšche wón pschecžinil a wón požadašche šwój brjudy napjelnicž se šlōdžisnami, kotrež šwinje žerjechu, a ničtō jemu je njedawasche.

Je jich došč tajkich čłowjekow, kiž tajke činjenje, tajke lohke žiwjenje šakitaju; „tōn wē šwoje žiwjenje rjenje wuži-wacž“, tak praja, abo šnano to druhim hiščeje šawidža, kiž tak činija, hdyž šami šrēdki k temu nimaju, šo mōhli tež tak činicz. Ale hdyž potom ras tajki pschecžinjal, tajki lohkomyšlnty do hu-bjenštwā pschindže, nimaju žane šobuželenje s nim, ale šudža we šwojej šebicžnej wutrobi: Wōn dže šebi njeje hinaš šaštužik — šarijejšy čłowječo.

Ale hač šnano to, ščtož je tōn šhubjenty šyn šhonicž dyrbjal, nam njemēlo hiščeje nēščto dalšche prajicz? — Šdyž je nēčtō s žpšej šwojej mozu a wutrobu šwoje šbože tu we šwēčeje twariš, hdyž je tež do dobrých šwonkownych wobšej-nosčow pschischol, — njeje, jako by tež nētk hiščeje hlōdu mrēš? Wōn šphta šwoju dušchu našhēcicz se šwojim šbožom, a tola šo njenāšhēcji. Šnano šwonknu nusu ženje njetrieba doššnacž, ale kaš wulke šu tola te šmutšne nush, kotrež husto došč nadeš-džemž, hdyž ras wichory thch thšchnosčow duja; haj, njeje potom tež, jako byla wulka drohota po šamšnym žpšym kraju. Šelko jich je, kiž nimaju žaneho dowērjenja k Božej wōtzowšej lubošči! Škaš wulka licžba šamomordarijow! kaš njewumērcjomnje wulka ta nusa pola taš nēšotreho mrējazeho!

Tōn šhubjenty šyn je we šwojej nush do šo šchol a je šo wobrocžil. Nētk špōšnaje wōn hašle, ščto je na šwojim staršiškim domje mēš; wōn špomina na tōn porjad, to derjehicže, tōn mēr staršiškeho doma. Šajki paradis napschecžiwō tym šhoni-jnam w zusbje. Škaš prošne je nētko jehō žiwjenje! Hiščeje wjazy. Wōn špomina na šwojeho nana, kaš čžžko leži jemu na wutrobje, šo je nanowu lubošč tak njewužitnje a njedostojnje wužitwal. Ša nješšym dale hōdny, šo bych twōj šyn njenowanž byl — tak šdychnje wōn pschi šebi. Tak šo roššudž: wrōčšo k nanej! Wōn dyrbi šnajmjenšcha to wjedžecž, šo šym dowidžal, šajku njeprawdu šym čžinil, kaš njedšakowny šym byl. Šola nana čže wōn tehodla jako dželacžer hiščeje ras šapocžecž, šo by w pschichodže šwoje žiwjenje hinaš wjedš,

Šostaš a džš domoj k twojemu Bohu! Tōn bohaty muž bēšche šhudy kaž prošer napschecžiwō šhudemu Lazarušej; tōn wšchal mēješche Boha! a tehodla pschi wschitkejš šhudobje tola donišnu.

Njebēšche to šesukowny nadawš, čłowjekow k Bohu wrōčšo domješč, hrēšchnikow šbōžnych čžinicz? Tehodla mēješche šo paš husto bēdžicz pschecžiwō šarijejškim wučžbam a mēšenjam, kiž šebi myšlachu, psches šwonkowne škutki a šwonkne šadžer-ženje mōhš šebi Božu lubošč šaštužicz. Tōn šhubjenty šyn paš bēšche špravny došč a mēješche tež hiščeje šylneje wole došč, tōn pučž wrōčšo nastupicz a na nim tež wostacž. Šokuta, haj, powšchitkowne pschemēnjenje žpšeho šmyšlenja wjedže naš wrōčšo k Bohu, do šjednocženštwā s Bohom, do duchowneje do-mišny. Ša čžu poštānyč a k šwojemu nanej hicz! Wōn, tōn njebješki Wōtz, haj wōn šam wschaš je nasche wukhowanje štajnje a pschezo.

3. A tōn nan? — Šaj, tōn njebješki Wōtz? — Tak je Bōh tōn šwēt lubowal, šo wōn šwojeho jenicžkeho narodženeho

Ššyna dal je, šo bychu wschitžy, kiž do njeho wērja, šhubjeni nje-bhli, ale wēčžne žiwjenje mēli! Šaj taš wita naš Boža hnada!

W našchim pschirunanju tōn nan teho pošutneho šyna s wulkim wješelom horje wosmje a jehō do wschēch šwojich džē-čžazych prawow šašo poštaji. Tak došho drje bēšche hižo na to čžakaš, šo by tōn šyn šašo domoj pschischol! Wschitko je hižo pschihotowane k powitanju teho šyna, ač, jenož šo by pschischol! Škaš šo šawješeli, jako šlōncžnje pschindže! Šladaj te rostorbane drašty teho šyna — nowu draštu ma tōn nan pschihotowanu, nowe čžrije šu wobštarane — a bēšche tōn šyn w zusbje wschitko precž dacž dyrbjal, tež tōn peršhēcžen wot poršta, šo by šo šejwōš — tež tōn prošny poršt šo wot nana šašo wupšhichi, a šo mōhš tōn hlōdny šo našhēcicz a pošhlnicz, da wōn hnydom to šormjene čželo šarēšacž, a jedyn wješely šwjedžen šo šwojecž, šo je tōn šhubjenty šyn šo šašo namakaš.

W tym, kaž bēšche šo tōn šhubjenty šyn domach horje wšal, mašch jedyn wobras ša Božu hnadu! Psches šesuka čže Bōh naš našchich džēčžazych prawow šašo wješelych a wēštych čžinicz, hdyž jehō hlōš šhšchimy a ša nim šhodžimž. Ščtož šesuk w pschirunanju wo šhubjenejš wotžy s tymi šłowami: Tak budže wješelosč w njebješach na jenym hrēšchniku, kiž pošutu čžini — a w pschirunanju wo šhubjenym kroschu s tymi šłowami: Šrunje tak, praju wam, budže wješelosč psched Božimi jašdže-šemi na jenym hrēšchniku, kiž pošutu čžini — wuprajil bēšche, to šo tu we wobrasu dale wuwjedže; to je ta wješelosč, šo je jedyn hrēšchnik šo wobrocžil, kiž je s hrēščneje šmjerče do žiwje-nja s Bohom, še zusbj do domišny šo wrōčžil.

Tehodla šesuk na šōnzu šarijejškich, kiž šajku wōtzowštu hnadu nochžychu šapschimnyč, wrōčšo pošasa, hdyž to šadžerženje šaršcheho šyna šudži, kiž šo na wješelosčzi nana a s žpša na tym powitanškim šwjedženju wobdželicž nochže, šo wjele bōle hnēwa na šwojeho nana, šo tōn taš dobročžitny je. W šwojej šebicžnej wutrobi šo boji, wono mōhš šo jemu pschewjele wot šwojich šubšow šhubicz — tōn blašni, jako tež wōn njebj žitny byl jenož wot lubošče šwojeho nana.

Lubošč, ja šo poddam čži, čžu twōj wostacž wobštajnje. Šy mužo! ty žona! Šy šy psches njesbože tvojeho wōtzneho kraja a psches te njewobštajne wobštejnojče nēčžiškeho čžaka do štra-čhow a do wulkeje šmutškowneje a šnano tež šwonkowneje nush pschischol. Šostar, džš domoj k wērje tvojich wōtzow, k wješelejš a s wēštej wērje tvojich džēčžazych dnjow, k twojemu Bohu; šesuk budže tebe wēščžišcho tam dowješč hacž ščtō drugi! Šamjenš.

H. w K.

Šnjenzar — šoša.

Šrawi šwjelzo s klošu;
Šnjenzar dže a nješy šošu!
Kloša dobra, pošna šhila šo;
Kloša prošna, šhucha hordži šo!
Šacž džšli šnjenzar klošu wuchu, klošu dobru?
Šnjenzar wōššš klošu dobru;
Šnjenzar ruba; kloša pada,
Kloša dobra, kloša šhucha!
Šorna dobroš' šnjenzar hlada;
Š hnojey dobra kloša šhucha!
Kloša pošna, kloša šhucha
Čłowjecže, ščto ty a šajkoh' ducha!?
Šnjenzar dže a nješy šošu;
Šsmjerčž je šnjenzar, nješy šošu! — —

Što wscho njenashonich, puczujō psches Sserby!

Mějach prědniny, abo lěpje, wjach žebi prědniny. Mój je žobu tón „šrudny“ dónt, so mje prjedy hižo žerbški ratař, nětk pať hiščeje wjele bóle tón „moderny džělaczer“ licži do „prědnikow“. Š hłowu džělacž to wschať bě a je tať nětotremu telko, telkož „njedžělacž“, abo tola: „niž pschemjele džělacž“. Mě, tať nětotry i tutych by žo džiwat, by w mojej koži tijať! Tuž njedžiwajzy tutych bě na tym, so njemějach prědniny, ale so dyrbjach žebi tajke halle wsacž!

„Šdnyž to taťle póndže“, tať žnadž, hacž tu čžitajo prajišč, „budže mi to štrowe puczowanje a powjedanje wo nim!“ Měšč prawje, mój luby! Štrowe bě mi te puczowanje a štrowe tež je, hdyž ras žlyšchisch, niz tať to wscho na tebi a pola waž byčž dyrbi, ně, ale tať to wopravdže je! Šchpihel njeje tu jenož sa pycšnu holecžku, šchpihel je tu tež š temu, so by tať prjódč, tať tež prjódč, haj mašane na žebi wohladať — a wotštronik. Měščto wot tajkeho šchpihela ma na žebi tež tuta rošprawa wo puczowanju psches Sserby!

Sserby!? Šchindžech rano psches wještu, kotraž by šle na mnje hladať, njebych-li ju do žerbških licžik. „Šud'n Morg'n!“ mje štrowjesche burik. Měmž njeběšche. Šserb bě jemu mjes wocži napražany! Šserbšku hubu pať njeměšche. Šhiba je to modern a feine: „Šud'n Morg'n!“ prajicž Tola je mi tať, jaťo byčž to žame psched 20 lětami a wjažy tež runje tať hižo žlyšchal je žerbškeho rta. Njemóžach žo šđeržecž, štrowjach šažo: „Dobre ranje!“ „Ach jo, haj! Šserbja džě žmy!“ „Haj, mój luby, a tuž tež žerbšku hubu na prawym blaťu!“

Haj, tuto lube: „so so!“ Šať hušto šetkašč žo tola i nim pola Šserbow. Mjetrjebašč to žaneho puczowanja š temu čžinicž. Njebych to tať nětať po žerbškim i tym „tať“ tež runje tať derje, haj lěpje prajene byťo!? Mě žo to i najmjejšča tať šda. Šlyšchi tym žo dopomnju štareho bura i džěčaznych lět, kotrčž mějesche štajnje žwoje: „A tať, tať!“ na hubomaj. Bě to wuřnam mjes tymi „so-so-wažymi“ a tola nicžo dale hacž jeno rhyš žerbški tať žlyš muž, nětk dolhe lěta hižo njebohi, bě rhyš Šserb, wožebje rhyš žerbški bur. —

„Šať daloko je hiščeje hacž do Wonež?“ woprajach žo, wještu pschecrožiwšchi, džěščja. „Na Wegweifarju šteji: 2 km!“ Haj, haj! Je tať, so po Šserbach tutych Wegweifarjow dla štoro žanych puczownikow njenamašach! A tola tež šažo žlye po žerbšku, so nichtón ša tu maľu knižku, kotruž „Šserbške knihowe towařštw“ kóžde lěto i nowa Šserbam podawa, njepraji: „Bibliški Wegweifar“. Mě, Šserb čže mēcž žwój „Bibliški Pucznik“, a njepřta na puczju žwojeje dušche š njebješam ša „Wegweifarjemi“ ale ša pucznikami, kotrež jemu w macžernej rěčži pokajaja prawy pucz!

Šchischedšchi do Wonež — kotrež po prawom wěšo Wonežy njerešaju, ale kuř hinat! —, štejach pschi šchžžnym puczju pschi wulkim kuble. Njeběch njesnath we Wonežach, tuž wjedžach, komu tuto nowe wutwarjene kublo žlyšcha. Š tomu dosta žo mi tež w žamžnym wotomitiu wobžwědženje, so wobždžer hiščeje tón žamžny. „Paul, šponn mol on! Wir wulln nach's Futter fohrn!“ žlyšchach někoho na dworje wolažo. Štoro čžnych pschi žebi prajicž: „Njerohmju po póľski!“ Dopomnich žo pať hiščeje w prawym čžaku a rjetnych žebi: „Šať mohlo to tež hinat byčž! Šchtož žwoju macžerščezinu pscheradži a macžernej rěčže žo haľbuje, tón je pscheradženy! Dži najprjedy i twojimi hólčžiskami žobu do šchule a nawukit nětk i najmjejšča němški! Šolecžiska jeho hólžy mjenujzy žu; to našdala tež šažo widžach. Šsnadž 10-lětna holecžka džě, i korbiťom na ruzy, dužy nimo kubla;

ša njej lětaja rusle a kamjenje — jeho hólčžiskow. A niz jeno žerbščeje rěčže žo našč bur pschi šchžžnym puczju njehaľbowasche, ně, tež wo žerbških holzach njebě, jaťo na žentrow žhodžesche, nicžo wjedžecž čžyl, tať žam prajesche: „Die windsch'n Wäds, das ist nicht!“ Ššlyšchach pať druhich wo tym prajicž, so bě to runje na wopať byťo! Těhodla bě žebi wón po němšku šchol.

Móžłowach nimo kubla do wby. Bě bliťo 12 hodžit. Šolď pominašche žebi wobjeda. Tuž čžnych pola šnateho žo š wobjedu pscheprožecž. Runje i wěže tež 12 bijesche a połodnjo šašwoni. Mjanž to wafchnje, tuto šwonjenje pošodnjo a wječor, i městnami tež rano; jenož čžlowjekojo ščžinja, tať tať hušto tež tu, to rjane njerjane, a i tutych čžlowjekow njejžy tež Šserbja wuwsacž. Wuřwonitwšchi pschewitwasche. Mě měnišch, so hdyž koho wohladach, so klobuka abo čžapki ščeže abo nutrnosčž wotmě, njedž jenož žlye krotku abo jenož žlye i čžicha!? Ach, hdyž tež! Tola haj, tam na šahrodže, tón šary, dolhi burik tam šteji pod žruschwinu a špěwa w čžichej nutrnosčži, čžapku w štyňnjemaj ruřomaj, modlitwu! Tam na puczju psched šahrodu tej dwě młodej žužodžiny matej nuřne, žebi to najuwšche dopowjedacž. A tón wolažy tam do žyła, to je mi tón prawy, praťkajo je šchudom pschewodža džiwny šnyť šwona, kotrčž psches domy, šahrody, hona čžehnje do dalokosčže. „Šchewiwa!“ to štoro ujeje wjažy ša podpiřmo žitweho wobrasa je žitwenja móžne, namašach jo i wjetšča jenož hiščeje na nětotrych wobrasach na ščženach; na tutych, haj, džerži bur a čžledž, haj škót a pschiroda pschi šnyťach šwona wježneje žyřtwje nutrnosčž! W žitwenju pať!? — —

(Šchichodnje dale.)

Džowka.

(Wotracžowanje.)

„Šsnano by to byťo wot...?“ dowoli žebi jeho pošojza jeho i rošnyšlenja a šamyšlenja wutorhnyčž.

„Mě hdyžepať!“ machasche šarik wotpořajujo i ruřu a wotšihasche šedžblivoje i wulkimi nožizami kromu wobalki.

Šo nětotrymi njeradženymi pošpytami wucžeže škóncžnje i šchepotazej ruřu drobny liščžik a wuhlada štronku i pošojzy pošožanu. Najprjedy wolta i pošladom štejo delka na wobrubje, na podpiřu. „Šerta“, tam štejesche. Šchihladny špěšchnje bliže a čžitasche šažo: „Šerta...“

„Šerta... Haj, žona, to je wot njeje“, prajesche nětko i džiwnyh hlořkom.

Wot njeje? „Džitwasche žo štaruška a šapocža ruzy je šchóřzuchom wutrěčž, počža čžorny čžepž na hłowje runacž a šchědžiwe wlořy pod jeho běly wobrub šastoracž, to jej tutki potorhowasche, mišasche i wocžomaj, do jejneje žlyeje byťosčže šajě něščto pošihliwe, žyła žo šchafesche jaťo liščže, žyła šchepotasche jaťo liščže. Tola wschať žebi njedowoli ani šłowčžla wjažy prajicž, hdyž běšche widžala, so běšche žo muž šažo do študije nětotrych rjadkow njewocžakaneho liřta podnuriť; hladašche jenož, so by i čžahow jeho woblicža šacžiščž wucžitata, kiž čžitanje na njeho wuřkutkuje. Mě móžno, so mužowe woblicžo njemóžesche dla pschewulkeho njewuřnjeneho duřchoweho napiňanja nimo bološneho wurasa žlyneho napjecža duchownych mozow žadny wobřtam wutrobny pošajacž, abo móžno tež, so štaruška njemóžesche dla mlyšy we wocžomaj(čžasto žo jej hižo mucžesčtej) derje šedžbowacž. Š mjejšča wuras wlyščeje rošhorjenošče, hacž dotať i ničim njepošojeneje, i jeje šchwjerčžowškeho woblicža njewuřtupi a wona pyťny, so niz jenož čžepž ale tež pižany, wuřchowany podbrodnik šchpatnje žedži, so je nětko trjeba bant pschewořacž. Šdnyž běšche tuto džělo doľonjane, šběhny muž hłowu wot čžitanja a štaruška žebi šwěri, wuprajicž, so by tať — tež jej — — tón liřt — A štaruškaž

kedžo pschi hebi na deszcziczy pschi wołnje sa drjewjanej seżenu, pschiklonjeschtej hłowu f hebi jako dwaj scherej hobitaj a wón sapocza ważnje wot napiša: „Mojej staršej!“ hacž f podpišu. Wascha dalofa dżowfa Gut, a f datum „W Draždžanach, 2. meje 188*.“ Lědma běšche sapoczał a jeho žonje wuronjachu ho hylsň a njeprchewajzň ronjachu ho po hlubokich smorščach a padachu na swjadle nadra — womłožniwischtaj ho nětko přeni krocž woczi je samej klabofcžu starobň. A lědma běšche dočital, wona wótije sažafoscň, niž bolostnje ale tak, kaž ho žony w njewěstňch khwilach njewěsteho sboža a horja wolóža, hdyž we duschi ho sňoschujja sačzueža njesapšichjomne, po idacžu njewopravnjene a huano tež f mozu sadžeržowane Wluž jenož f boka bojasliwje na swoju žonu hladašche a rynchle f rukawom swoju brodu pschewě, jako pytnň, so ju něscho mofreho a czopleho pschewěža. Pschewědčiwischti ho, so jeho kufhodka njeje tutón pohib wobladnyša, pschispomni:

„Nó, widžisch — pschewě“ a křewdomje na nju pohladny. Wona běšche ho pomafu směrowafa, doniž hebi napofles je schór- zuchom woczi a nóš swutře a bjes pšafanja pošlednim njelepym słowom swojeho mandželškeho doda: „Njewěrnó, pschewědže?“ — „Saj“, wotwjerdzi wón f křótko. — „Posłuchaj, ja hdyh hišcheže rada junkrócž — hlaj, moja stara hlowa... ja ničžo nješteji“. A starik čitajšche te rjadki hišcheže junkrócž, potom f nowa a hišcheže junkrócž, potom položichu ho jemu na nje čenke wjeczorne křmėrki, sapschedžechu rjadki jako pawežina — a staruška hišcheže čitajšche, rt prajesche hižo nawukniene słowa. A staruška běšche je tež hižo nawukfa a jenož po khwil, hdyž běšche jejny muž trochu wustal, woprashča ho njeho, ale tak, kaž hdyž profesor wučomzow pruhuje, f wěstotu a woczafujo snate wotmofwjena. Běšchtaj tak hišcheže dolho kędžafoj a čitafoj a powjedafoj, ale wjeczorne křmėrki pschewobrocžachu ho pomafu do nózneje čmy, w kotrejž jedny drugeho pomafu njewidžesche. Tchodla ho nadobo, ani so hyschtej něscho rjektoj, ho sběhnyschtaj, ho wuzlefaschtaj a ho do schěrofej ložow lehnyšchtej. Staruška položi hebi list pod hłowu a na khwilku běšche čicho. Potom, hdyž bē ho Wótczenasch pomodlit, pscheweschtaj hebi wóbru nóž. (Pofracžowanje.)

Zurfej a stat.

Děnja, (10. augusta), je tón džen, na kotrymž bu w lěcže 70 po Rhr. n. město Jerusalem a jeho templ spaleny; 10. augusta je tež tón džen, na kotrym Nebukadnezar-Babylonski dobu a sniczi Salomonowy templ Jerusalemski, 586 lět do Rhr nar. Wójnske to doponjenki a dopomnjenki Božeho křostanja. Wójnske dopomnjenki augusta 1914 ho nětkle lětujja, sapoczałka teje wójny, kotraž bu Bože křostanje sa jich wjazň hacž jenož sa nasch lud. A august tuteho lěta 1920 chze hycž sažo wójnski! Mowiny fu pokne hrósbnych powjesczom! Němiska, nasch kraj, dhrbi tak rjež ho křjedžischczo a duž f dobom bitwischczo sežinicž mjes naschimi mozami a wjeczornischi. Duž je bjes džiwa, so w tutňch dnjach mjenje abo bóle wotmjeltnu druge njech tež hišcheže bóle wažne praschenja. Jene praschenje pak njekřmė wotmjeltnych, ně dhrbi čim bóle a bóle wožiwicž mjes nami, to mjenujzň, hacž chzemy hebi swėricž f naschim ludom pschėtracž a pschenjescz te nowe strachi a čžkřnoscz f Božej pomozu abo bjes Božej pomozu, t. r. hacž chze nasch lud, wofebje tež nasch křbřski lud dalle krocžicž po swojim puczň prjecž wot Boha abo hacž chze ho wrócžicž a Bohu křluzicž. S čžafka wulkeho křawneho wojowanja Židow pschewěwmo Romiskim njeje nam ničžo sapřigane, so je židowski lud pokutu čžinil, hacž runje wo tutňch bėdženju dróbnischi powjesczow mamň. Schtóž chze do sta-

wijnow nascheho čžafka sapřigowacž wo pofucže nascheho luda a kraja, tón drje měł tež dolho pytacž, přjedň hacž móhl sčto sapřigacž a křnadž bychu tute strony zyle prošne wostate. Tak dondže židowski lud f Jerusalem a křwojej sahubje tehdy w auguste lěta 70. So by tajke dopomnjenje pohmulo nasch lud, druge pucže křhodžicž, hacž je nětkle křhodži! Neutralny dhrbi nasch kraj wostacž, tak ho žada f luda a wot Rusow; so by neutralnoscz spušchewil a na jich stronu štučil, žadaju hebi wjeczorne mowň f lěpschemu Pólšteje. Woboje a do žyla nasch žylň čžaf žada hebi, so by nasch lud pschewě wšchēm dorasnje wustupil sa stronu wěry a wěryzňch! To bē tón prawň ale Bohužel wot luda a kraja wopušcheweny pucz psches te saňdžene 6 lět, to je a wostanje tón prawň pucz psches tutón čžaf, a Bóh daj, so nasch lud se křwojini wódžerjemi a wyschnosczemi ho teho w prawňch čžafu dohlada, přjedň hacž je to pschewědžie! Duž pak je to křwajta pschewěwšchewoscz wšchēm tuch, kotřž fu tuteje wěry a tajke je dowěry, so njesku a njewostanu neutralni w praschenjach wěry, nabožiny, zřkřwje, ale so ja to wustupja a wjedu wójnu, njeprawni drje, tola čžkřku f sbožu luda, kraja, f temu sbožu, kotřž pschewětraje wšcho bėdženje!

S bliffa a f dalofa.

Psches uowiny a listy dojtawaju nětkle wšchitzy pola naž, wotně, něscho sažluzo a dofhodow maju, to pschewěne pominanje, wosprawy podacž wo dofhodach a samoženju a potom placžicž; haj křamo jich wjele do žyla wšchē křwoje dofhody halle njewohlada; hnywajo jim tola 10 procentow a wjazň hnydom wotczehnjene. Je teho wšcheho tak wšchelakeho a telko, so ho lědma psches te paragrafy a listna pschewobudžesch! Esu to wšcho sežehwki wulkeje wójny. Budženy dhrbjecž je snjescz a pschewěwšchewoscz, sčtož ho žada! S tym pak ho halle te schodowanja sarunaja! Tón jakožł noweho a tón wotwiar do žyla žada hebi pschewě wšchēm jeneho drugeho samoženja, mjenujzň noweho wšcheho ducha, noweje fruteje dowěry, noweje, njepowal- neje nadžije, f jenym słowom: noweje wěry, teje wěry, kotraž ho ponižuje poda do ruki teho wšchewomózneho Boha, kotřž taj- keho je dopušchewil na naž, kotraž pak ho tež dowėriwje porucži do ruki tuteho křamřneho Boha, kotřž nochze křmjercž a sahubu, ale so bychmy živi byli, jemu živi. Duž postarajmy ho wo to, so tuteje wěry namň křami, so tuteje wěry bydli w naschich křwójbach a domach a so jeje pschewě wjazň hnywa w kraju a ludu!

W Hrodžischczu. Sapocžnje pøndželu, 16. augusta, sažo „Sěrbski seminar“ křwoje dželo pod nawjedowanjom f fararja Lic. theol. Wrošafa. Na nim wobdėla ho tšjo studowazň, kř. stud. theol. Ryncž f Budyschina (f Wjesečžina), Bartko f Nje- křwacžidfa a Riota f Draždžan. Tutón pošledni njeje Sěrbs, chze pak f luboscz f křbřskemu narodej křbřski duchowny hycž. Tuczti tšjo studowazň kaž k. cand. Lehmann t čž. w Barczje fu naschi najmłódschi bohokřlowozň a po nimi žanňch wjazň tu khwilu nimamň. Duž postarajmy ho, so Sěrbsjo theologiju studuja!

A rošpominanju.

Na čžim na wšchēm pošledku halle spójnajesch, so křchewczan hč? — Na twojim stejnischczu f Božemu słowu, f bibliji.

Biblija je kniha žohnowanja, wěczneho žohnowanja; tola čžlowjek móže ju hebi a druhim sežinicž sa knihu poflecža.

Samolwity redaktor: farar W y r g a c ž w Rosacžizach.

Čžischcz Ssmolersez knihicřischczewnje a knihařnje, sap družstwo f wobnij. ruk., w Budyschinje.